

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 października 2019 r.

Sąd Rejonowy w Prudniku II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSR Tomasz Ebel
Protokolant:	st. sekr. sądowy Dorota Marciniak

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej -----

po rozpoznaniu w dniach 5 września 2019 r. i 10 października 2019 r.

sprawy

R. S. (S.)

s. S. i E. z domu W.

ur. (...) we W.

oskarżonego o to, że:

W dniu 24 września 2018r działając z góry powziętym zamiarem w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, za pośrednictwem sieci teleinformatycznej, na ogłoszeniowym portalu internetowym (...) gdzie nastąpił skutek w P. wystawił fikcyjne ogłoszenie dotyczące sprzedaży dwóch biletów na koncert muzyczny wykonawcy o nazwie (...) a następnie wprowadzając w błąd kupującego co do faktycznego ich posiadania oraz wywiązania się z transakcji i przesłania biletów uzyskał na wskazany kupującemu, własny rachunek bankowy o nr (...) prowadzony przez (...) Bank (...) S.A wpłatę na poczet tego zakupu w wysokości 600 zł, czym doprowadził A. H. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 600 zł

tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 kk

I. uznaje oskarżonego R. S. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w części wstępnej wyroku, przyjmując, że oskarżony dopuścił się go w ciągu 5 lat po odbyciu kary co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Siedlcach z dnia 21 kwietnia 2017 r., sygn. akt II K 388/17 za umyślne przestępstwo podobne, tj. przestępstwa z art. 286 § 1 kk w zw. z art.64 §1 kk i za to na podstawie art. 286 §1 kk wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 46 § 1 kk orzeka wobec oskarżonego obowiązek naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem w całości poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego A. H. kwoty 600 (sześćset) złotych;

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. R. R. z Kancelarii Adwokackiej w P. kwotę 619,92 zł tytułem kosztów nieopłaconej obrony z urzędu;

IV. na podstawie art. 624 § 1 kpk i art. 17 ust. 1 ustawy o opłatach w sprawach karnych zwalnia oskarżonego z obowiązku zapłaty kosztów sądowych, w tym opłaty, obciążając nimi Skarb Państwa w całości.

Sygn. akt II K 374/19

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 14 września 2018 roku R. S. wynajmował pokój u M. D. prowadzącej usługi zakwaterowania (...) w L.. W ramach zakwaterowania oskarżony posiadał dostęp do sieci Wi-fi. Tego dnia w godzinach nocnych za pośrednictwem usług mobilnych swojego telefonu o nr 510 486 027 zalogował się do sieci teleinformatycznej ośrodka (...), a następnie utworzył na portalu ogłoszeniowym O..pl konto o nr (...). Przy rejestracji jako adres mailowy wskazał (...) Na koncie zamieścił ogłoszenie o sprzedaży biletów na koncert (...) o nr (...) za kwotę 300 złotych każdy. W ogłoszeniu oskarżony wskazał, że posiada do sprzedaży bilety na koncert, który ma się odbyć w kwietniu 2019 roku.

W dniu 18 września 2018 roku pokrzywdzony A. H. chcąc sprawić córce prezent w postaci biletu na koncert muzyczny przeglądał oferty na serwisie internetowym O..pl. (...) ofert serwisu znalazł ogłoszenie nr (...) dotyczące sprzedaży biletów na koncert S. M. w K. za kwotę 300 złotych każdy. Tego samego dnia pokrzywdzony nawiązał kontakt mailowy na podany przez oskarżonego adres wskazując, że jest zainteresowany zakupem biletów dla dwóch osób. Kontakt mailowy był prowadzony za pośrednictwem komunikatora portalu O.. Oskarżony w korespondencji zwrotnej podając się jako R. M. wysłał wiadomość do pokrzywdzonego z prośbą o wpłatę zaliczki w kwocie 100 złotych wskazując nr konta bankowego, na który należy dokonać przelewu. Zgodnie z ustaleniami pozostała kwota miała być zapłacona w późniejszym terminie. Oskarżony zapewnił, że bilety zostaną przesłane na adres domowy pokrzywdzonego, w jak najkrótszym terminie od otrzymania zapłaty.

A. H. przystał na warunki oskarżonego i w dniu 19 września 2018 roku z konta swojej siostry N. H. dokonał przelewu bankowego w kwocie 100 złotych na wskazany rachunek o nr (...), którego dysponentem był R. S.. Następnie w dniu 24 września 2019 roku pokrzywdzony dokonał przelewu pozostałej kwoty 500 złotych, który również wykonał z konta siostry N. H.. Gdy po wysłaniu przelewu pokrzywdzony pomimo upływu czasu nie otrzymał biletów kilkakrotnie zwrócił się na wskazany w ogłoszeniu adres mailowy z zapytaniem o realizację wysyłki, jednak pozostało ono bez odpowiedzi. A. H. nie otrzymał opłaconych biletów, ani nie odzyskał wpłaconych pieniędzy więc o zdarzeniu zawiadomił policję.

Dowód:

zeznania św. A. H. – k. 149;

zeznania św. M. D. – k. 141;

notatka urzędowa- k.1, 9,21, 24, 27, 37,42;

potwierdzenie przelewu k.7.

Oskarżony R. S. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i wyjaśnił, że w wyniku nieporozumienia otrzymał na swoje konto bankowe kwotę 600 złotych, które zwrócił nadawcy A. H..

Dowód:

wyjaśnienia oskarżonego - k. 64-65.

R. S. jest kawalerem, bezdzietnym, posiada wykształcenie średnie, z zawodu jest technikiem elektronikiem, nie ma majątku, jest bezrobotnym, utrzymuje się z prac dorywczych, obecnie oskarżony odbywa karę pozbawienia wolności.

Oskarżony był karany sądownie za przestępstwa przeciwko mieniu, w tym wyrokiem Sądu Rejonowego w Siedlcach z dnia 21 kwietnia 2017 roku w sprawie II K 388/17 za czyn z art.286 §1 kk na karę 7 miesięcy pozbawienia wolności, którą to karę oskarżony odbywał w systemie dozoru elektronicznego w okresie od 10.08.2017 roku do 23.02.2018 roku oraz od 14.06.2018 roku do 27.06.2018 roku, karę tę odbył w całości.

Dowód:

dane osobowopoznawcze – k.77;

dane o karalności – k.69-73, 100-104;

zawiadomienie – k. 142;

odpis wyroku SR w Siedlcach, sygn. II K 388/17 – k. 144;

pismo SR w Siedlcach z dnia 19.07.2018r – k. 143.

Sąd zważył, co następuje:

Wina i sprawstwo oskarżonego w zakresie przypisanego mu wyrokiem czynu, przy przyjęciu, że dopuścił się go w warunkach powrotu do przestępstwa określonych w art.64 §1 kk nie budzi wątpliwości.

Sąd, dokonując ustaleń faktycznych oparł się na zeznaniach pokrzywdzonego A. H. oraz świadka M. D., dowodach z dokumentów dotyczących transakcji będącej przedmiotem niniejszego postępowania oraz danych teleinformatycznych. Z dowodów tych, w połączeniu z wyjaśnieniami oskarżonego w zakresie otrzymania pieniędzy od pokrzywdzonego niezbitcie wynika, że to oskarżony po zamieszczeniu ogłoszenia na portalu olx.pl wyłudził od A. H. 600 zł tytułem zapłaty za bilety na koncert.

Oceniając zeznania świadków Sąd przydał im walor wiarygodności albowiem korespondują one z pozostałym materiałem dowodowym o charakterze obiektywnym, tj. dokumentami. Z dowodów tych wynika, że to oskarżony zamieścił ogłoszenie sprzedaży biletów na koncert S. M., korzystając z sieci teleinformatycznej oraz że za pomocą swojego telefonu o nr. 510 486 027 kontaktował się z pokrzywdzonym. Bezsprzeczne jest i fakt, że pokrzywdzony dokonał przelewu, łącznie kwoty 600 zł na rachunek bankowy oskarżonego o nr (...) prowadzony przez (...) Bank (...) S.A, jako zapłatę za 2 oferowane bilety. Sąd dał także wiarę i zeznaniom pokrzywdzonego na okoliczność braku zwrotu przekazanej oskarżonemu kwoty pieniędzy czy też otrzymania zakupionych biletów.

Zdaniem Sądu oskarżony zamieszczając na portalu olx.pl ofertę sprzedaży biletów na koncert działał z zamiarem dokonania oszustwa. Świadczą o tym oszukańcze metody jakie podjął w celu realizacji swojego zamiaru. Zamieszczając ofertę sprzedaży oskarżony podał wyłącznie adres mailowy, przy korespondencji fałszywe dane osobowe, a po zawarciu umowy nie wysłał zakupionego towaru. Gdy pokrzywdzony próbował nawiązać z oskarżonym kontakt, ten nie reagował na wysłane mu wiadomości.

W świetle tych ustaleń linia obrony oskarżonego zmierzająca do wykazania, że do przelewu na jego konto kwoty 600 zł doszło omyłkowo oraz że zwrócił on pokrzywdzonemu pieniądze jawi się jako wykrętna, stojąca w opozycji do wiarygodnego materiału dowodowego. Zapewnienia oskarżonego o zwrocie pokrzywdzonemu kwoty przelewu za bilety pozostają gołosłowne, nie zostały poparte żadnym dokumentem, do którego przedłożenia oskarżony się zobowiązywał już na etapie postępowania przygotowawczego.

W obliczu tych ustaleń zachowanie oskarżonego uznać należy, za wypełniające zespół ustawowych znamion przestępstwa z art.286 §1 kk. Zgodnie z art.286 §1 kk „Kto, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadza inną osobę do niekorzystnego rozporządzenia własnym lub cudzym mieniem za pomocą wprowadzenia jej w błąd albo wyzyskania błędu lub niezdolności do należytego pojmowania przedsiębranego działania, podlega karze pozbawienia wolności od 6 miesięcy do lat 8”. Nie ulega wątpliwości, że zachowanie oskarżonego nosiło znamiona przestępstwa

polegającego na wyłudzeniu od pokrzywdzonego kwoty 600 zł, wpłaconej mu przez pokrzywdzonego tytułem kupna biletów. Uznać należało, że oskarżony wprowadził A. H. w błąd, co do zamiaru wysłania mu biletów, a poprzez nieoddanie mu kwoty 600 zł, doprowadził go do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w tejże wysokości.

Sąd przyjął nadto, że oskarżony działał w warunkach powrotu do przestępstwa o jakich mowa w art.64 §1 kk, bowiem zarzucanego mu czynu dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, albowiem wyrokiem Sądu Rejonowego w Siedlcach z dnia 21 kwietnia 2017 roku w sprawie II K 388/17 za czyn z art.286 §1 kk został skazany na karę 7 miesięcy pozbawienia wolności. Karę tę oskarżony odbył w całości w systemie dozoru elektronicznego w okresie od 10.08.2017 roku do 23.02.2018 roku oraz od 14.06.2018 roku do 27.06.2018 roku.

Z tych względów Sąd orzekł jak w pkt.1 wyroku.

Zgodnie z przepisami art. 53 kk Sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa (§ 1); §2 stanowi zaś, że sąd uwzględnia w szczególności motywację i sposób zachowania się sprawcy, zwłaszcza w razie popełnienia przestępstwa na szkodę osoby nieporadnej ze względu na wiek lub stan zdrowia, popełnienie przestępstwa wspólnie z nieletnim, rodzaj i stopień naruszenia ciężących na sprawcy obowiązków, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie się po jego popełnieniu, a zwłaszcza staranie o naprawienie szkody lub zadośćuczynienie w innej formie społecznemu poczuciu sprawiedliwości, a także zachowanie się pokrzywdzonego.

Uwzględniając powyższe dyrektywy Sąd uznał, że kara 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczona w granicy minimalnego ustawowego zagrożenia przy uwzględnieniu, wcześniejszych, wielokrotnych skazań oskarżonego za przestępstwa oszustwa uzasadniają – zdaniem Sądu, iż sięgnięcie jedynie po karę bezwzględnego pozbawienia wolności, wdroży oskarżonego do przestrzegania w przyszłości porządku prawnego. Zwłaszcza w zakresie poszanowania cudzej własności.

Przy wymiarze kary, Sąd jako okoliczności obciążające, które nadto spowodowały niemożność przyjęcia wypadku mniejszej wagi z art.286 §3 kk, potraktował przede wszystkim sposób i okoliczności popełnienia przypisanego oskarżonemu czynu. Sama bowiem, relatywnie niewielka wartość szkody nie może determinować przyjęcia uprzywilejowanej formy oszustwa (por. post. SN z 22 grudnia 2010 r. sygn. akt II KK 279/10). Na ocenę w tym zakresie składają się wszystkie elementy podmiotowo – przedmiotowe czynu. Należy więc zważyć, że oskarżony działał z premedytacją, w sposób zaplanowany i zorganizowany używając do oszustwa sieci Internet oraz portalu ogłoszeniowego. Wreszcie, oskarżony mimo znacznego upływu czasu nie naprawił wyrządzonej pokrzywdzonemu szkody. Wspomniane wyżej okoliczności powodują, że przypisany oskarżonemu czyn cechował znaczny stopień społecznej szkodliwości oraz zawinienia. Z kolei uprzednia karalność oskarżonego na karę pozbawienia wolności, wobec treści art.69 §1 kk uniemożliwiła skorzystanie przez niego z dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności. Uprzednia, wielokrotna karalność oskarżonego za czyny z art.286 §1 kk wskazuje nadto, że jest on sprawcą zdemoralizowanym. W tej sytuacji, Sąd uznał za celowe orzeczenie wobec niego kary bezwzględnej pozbawienia wolności. Zdaniem Sądu tylko kara bezwzględna, jako izolacyjna może wobec oskarżonego spełniać swoje cele: wychowawczy, prewencyjny i represyjny oraz wdroży go do przestrzegania porządku prawnego. Tak wymierzona kara spełni również swoje cele w zakresie prewencji ogólnej.

Ze względu na skazującą treść wyroku, wyrządzenie przestępstwem z art.286 §1 kk szkody, która została w sposób należyty wykazana oraz stosownego w tym przedmiocie wniosku pokrzywdzonego Sąd orzekł wobec oskarżonego na zasadzie art.46 §1 kk obowiązek naprawienia szkody w całości poprzez zapłatę na rzecz A. H. kwoty 600 zł.

W związku z ustanowieniem dla oskarżonego obrońcy z urzędu w postępowaniu sądowym, Sąd orzekł jak w pkt. III wyroku.

Z uwagi na sytuację majątkową oskarżonego Sąd zwolnił go od obowiązku ponoszenia kosztów postępowania w sprawie – obciążając nimi Skarb Państwa w całości, uznając, że ich uiszczenie byłoby dla niego zbyt uciążliwe.